

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **J.R.**
bytem XYZ

zastoupeného JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem,
sídlem Starobranská 327/4, Šumperk

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

za účasti: **M.R.**
bytem XYZ

zastoupené JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem,
Dražkovice 181, Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, čj. 54319/2019-MZE-11121

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 5. 12. 2019, čj. 54319/2019-MZE-11121, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Sedláčka, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 7. 2. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále též „**žalovaný**“) ze dne 5. 12. 2019, čj. 54319/2019-MZE-11121 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl námitky žalobce proti oznámením Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**Fond**“) o provedení aktualizace evidence půdy podle uživatelských vztahů (dále též „**evidence půdy**“) ze dne 4. 9. 2019, čj. SZIF/2019/0540849 a čj. SZIF/2019/0540848, sp. zn. 15/665/EPU/1/1044663 (dále též „**Oznámení o provedení aktualizace**“), a o neprovedení aktualizace evidence půdy ze dne 4. 9. 2019, čj. SZIF/2019/0540695 a čj. SZIF/2019/0540698, sp. zn. 15/665/EPU/1/1044663 (dále též „**Oznámení o neprovedení aktualizace**“; společně s Oznámeními o provedení aktualizace dále též jen jako „**Oznámení**“). Předmětnými Oznámeními (ne)provedl Fond ve smyslu § 3g odst. 3 a odst. 4 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o zemědělství**“), v Oznámeních specifikovanou aktualizaci evidence půdy týkající se půdních bloků [dílů půdních bloků (dále též „**DPB**“)] na základě ohlášení žalobce ze dne 25. 5. 2015. Uživatelem dotčeným navrženou aktualizací evidence půdy je přitom osoba zúčastněná na řízení.
2. Napadeným rozhodnutím žalobce námitky žalobce zamítl a všechna Oznámení potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh správního řízení a navazujícího soudního přezkumu, podrobně shrnul závěry vyslovené v Oznámeních a sumarizoval námitky, které žalobce v námitkách proti Oznámením vznesl.
4. K poukazu na nedodržení požadavku vyplývajícího z ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), když ve výrokové části Oznámení není uvedeno právní ustanovení, dle kterého je rozhodováno, žalovaný odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, přičemž zdůraznil, že ve výroku bylo vždy uvedeno, zda jde o oznámení o provedení či oznámení o neprovedení aktualizace, přičemž bližší specifikace, tedy přesný odkaz, byla uvedena v odůvodnění Oznámení.
5. Žalovaný dále konstatoval, že v rámci rozhodování o aktualizaci evidence půdy dle ustanovení § 3g zákona o zemědělství může být výroková část fakticky tvořena jedním výrokem nebo výroky několika. V ohlášení ze dne 25. 5. 2015 bylo podle žalovaného uvedeno 16 DPB, přičemž Fond rozhoduje o každém DPB samostatně, což je reflektováno ve výrokové části Oznámení. Jelikož ve vztahu k 13 z uvedených 16 DPB byla dána překážka litispendence, bylo o zbylých DPB rozhodnuto samostatně, rozhodnutím v části věci. Poté, co bylo dne 30. 4. 2019 rozhodnuto v řízení zahájeném dne 2. 4. 2015, které se týkalo shodných 13 DPB, mohl Fond v řízení zahájeném dne 25. 5. 2015 pokračovat a vydat dne 4. 9. 2019 čtyři výše označená Oznámení, tedy meritorní rozhodnutí, týkající se

zbývajících 13 DPB). Fond tak podle žalovaného vydal konečné (meritorní) rozhodnutí, kterým rozhodl o zbývajících částech věci a vyčerpal tím celý předmět správního řízení beze zbytku. Žalovaný přitom konstatoval, že v řízení o aktualizaci evidence půdy je pro výrokovou část důležitá skutečnost, zda se jedná o řízení s jedním či dvěma nebo více účastníky. Doplnil, že pro jednotlivé účastníky řízení mohou být vydávány jednotlivé výroky ke konkrétním osobám, a to i v řízení o aktualizaci evidence půdy v případě, kdy jde o řízení se dvěma či více účastníky, a to z toho důvodu, že ačkoli se řízení týká pozemků resp. DPB uvedených v ohlášení, výsledek rozhodovací činnosti je pro každého účastníka řízení individuální a rozdílný. V řízení se tak podle žalovaného vydává každému účastníku řízení oznámení (o provedení či neprovedení aktualizace evidence půdy) postupem dle ustanovení § 3g odst. 3 nebo podle § 3g odst. 4 zákona o zemědělství anebo dle obou výše uvedených ustanovení, podle toho, jak komu svědčí či nesvědčí právní důvody užívání. Pokud ani jeden z účastníků řízení nedoloží právní důvod užívání na část ohlášené plochy, postupuje Fond dle ustanovení § 3g odst. 3 zákona o zemědělství a provede aktualizaci vedoucí k úplnému vynětí. Všechny výroky vydané v jednotlivých rozhodnutích se navzájem podmiňují, proto námitky byt' jen proti jednomu rozhodnutí nutně vedou k přezkumu všech ostatních v řízení vydaných rozhodnutí. Z těchto důvodů napadení oznámení adresovaného pouze žalobci má za následek přezkum i všech zbylých Oznámení vydaných v tomto řízení, aniž by tyto musely být napadnuty námitkou. Co se týče shodného odůvodnění, bylo podle žalovaného vzhledem k výše uvedenému namístež zdůvodnit právní důvody užívání u každého z ohlášených DPB ze dne 25. 5. 2015, tedy u všech 16 původně ohlášených DPB. Žalovaný doplnil, že výroky, které se konkrétního účastníka netýkají, tedy nedotýkají se účastníka ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 správního řádu, nemohou být obsaženy v jeho rozhodnutí. Naopak každý účastník řízení vždy obdrží rozhodnutí, proti kterému má právo podat námitku, neboť toto rozhodnutí je vydáváno ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 67 odst. 1 správního řádu. Účastník řízení tak podá námitku proti jemu vydanému rozhodnutí (výroku), které je za jistých okolností samo sobě podmínkou vzniku a existence i ostatních rozhodnutí (výroků), vydaných v rámci jednoho řízení. Proto není podle žalovaného důvodné, aby účastník podal námitky proti všem rozhodnutím, které Fond v řízení vydal, pokud postačí podání námitky proti jemu vydanému rozhodnutí.

6. K námitkám směřujícím proti samotným meritorním závěrům žalovaný konstatoval, že v řízení zahájeném dne 25. 5. 2015 se řeší dva základní okruhy otázek, a to (i.) který z uživatelů je oprávněn užívat pozemky spadající do již zaniklého společného jmění bývalých manželů (dále též „SJM“), a (ii.) oprávnění užívat pozemky, které jsou ve vlastnictví třetích osob. Podle žalovaného nejde o zneužití práva správním orgánem, když pro posouzení použití majetku v SJM k podnikání jedním z manželů před rokem 2014 vychází z ustanovení § 146 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ 1964“), dle něhož majetek ve společném jmění manželů nebo jeho část může jeden z manželů použít k podnikání se souhlasem druhého manžela. Souhlas je třeba udělit při prvním použití majetku ve společném jmění manželů nebo jeho části. K dalším právním úkonům souvisejícím s podnikáním již souhlas druhého manžela není třeba.
7. Žalovaný konstatoval, že v letech 2007 – 2011, žalobce pozemky, které získával v době manželství, následně ohlašoval do systému LPIS na svoji (dnes již bývalou) manželku –

osobu zúčastněnou na řízení. K námitce žalobce, dle níž se může druhý manžel dovolat neplatnosti jednání vůči druhému manželu, žalovaný upozornil na doktrinní závěry k ustanovení § 146 OZ 1964, dle nichž v tomto případě není vůbec možné se neplatnosti jednání dovolat. Žalovaný rovněž odkázal na doktrinní závěry k možnému odvolání souhlasu dle nové právní úpravy, dle nichž není přípustné odvolání souhlasu, pokud již druhý manžel započal činit úkony směřující k použití součásti SJM pro účely podnikání. Žalovaný zdůraznil, že správním orgánům bylo ze spisového materiálu známo, že pozemky zapsané v katastru nemovitostí výlučně na žalobce jsou pozemky nabyté do SJM. Seznam pozemků je uveden v žalovaném označeném dokumentu, přičemž i sám žalobce podle žalovaného potvrzuje, že dotčené pozemky spadají do SJM a jsou součástí majetkového vyrovnání. Pokud jde o užívání předmětných pozemků, i zde lze dle žalovaného vycházet z dokumentu ze dne 10. 2. 2015 a z vyjádření žalobce v námitce ze dne 8. 6. 2015. Dle žalovaného byla osoba zúčastněná na řízení faktickým uživatelem v ohlášení uvedených pozemků, přičemž ve vztahu k pozemkům také prokázala druhou podmínku zápisu, tedy platný právní důvod užívání, kterým je její vlastnické právo k pozemkům vyplývající z bývalého SJM.

8. K námitkám poukazujícím na to, že Fond neuvedl úvahy, kterými se řídil a nevypořádal se se všemi body námitek a ignoroval závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, čj. 9 A 46/2016 - 67, žalovaný konstatoval, že Oznámení jsou srozumitelně odůvodněna. Fond se dle žalovaného zabýval každým DPB samostatně, uvedl, na základě jaké právní úvahy zapsal konkrétního uživatele do systému LPIS a tím se snažil odstranit vadu nepřezkoumatelnosti vytýkanou v rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67. Pro majetek spadající do SJM jsou dle žalovaného rozhodné jím specifikované závěry z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, čj. 8 A 223/2015 - 66,
9. K námitkám zpochybňujícím závěr o konkludentním souhlasu žalobce žalovaný zopakoval, že jednotlivá ohlášení byla provedena na Fondu osobně žalobcem, a proto byla podmínka souhlasu splněna.
10. K plné moci ze dne 2. 1. 2009 žalovaný uvedl, že požádal Fond o zaslání informací týkajících se dokumentu zaslání jako součást podkladů spisového materiálu čj. SZIF/2015/0400424, sp. zn. 15/665/EPU/1/1021544. Fond přitom žalovanému sdělil, že originál předmětného zmocnění pro rok 2009 od M.R. je vložen do složky LPIS pro rok 2009 M.R. 75881 v listinné podobě, přičemž pro řízení vedené pod sp. zn. 15/665/EPU/1/1021544 byl použit v kopii jako podpůrný dokument. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k pochybení ze strany Fondu při vkládání do spisu nebylo následně ze strany žalovaného na tento dokument již dále odkazováno, a to z důvodu zeslabení jeho důkazní hodnoty. Žalovaný poukázal na závěry, které k předmětné plné moci vyslovil zdejší soud v rozsudku čj. 8 A 223/2015 - 66.
11. K poukazu na to, že členem námitkové komise je ředitel sekce správních činností Fondu, J.H., žalovaný poznamenal, že námitková komise je zřízená na základě směrnice č. 12/2017 ministra zemědělství o námitkové komisi ministerstva pro rozhodování ve věcech aktualizace evidence půdy podle užívatelských vztahů podle zákona o zemědělství s datem účinnosti ke dni 22. 12. 2017. Příloha č. 1 upravuje Statut a jednací řád námitkové komise, ve kterém je v článku 2 odst. 2 uvedeno, že usnesení námitkové komise je doporučujícím návrhem pro rozhodnutí věcně příslušného odboru žalovaného v jednotlivých případech.

12. K námitce akcentující okolnost, že žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 6. 2016 adresovaném Městskému soudu v Praze připustil možnost vypovězení souhlasu s užíváním majetku k podnikání uděleného žalobcem, žalovaný uvedl, že šlo o právní názor, který není na rozdíl od rozsudku soudu závazný, přičemž po vynesení rozsudku ve věci sp. zn. 8 A 223/2015 jsou správní orgány vázány právním názorem uvedeným v rozsudku.
13. K námitce akcentující, že žalobce hradí ve splátkách kupní ceny předmětných nemovitostí a daň z nemovitostí, avšak dotace pobírá osoba zúčastněná na řízení, žalovaný souhlasil s Fondem, že smlouvy byly uzavřeny za trvání manželství s osobou zúčastněnou na řízení; žalobce tedy předmětné pozemky získal do vlastnictví za doby trvání manželství, a proto takto nabyté pozemky spadají do již zaniklého SJM.
14. K námitce překážky litispendence žalovaný konstatoval, že pokud se jedná o kolizi ohlášení změny v evidenci půdy s již dříve zahájeným řízením o aktualizaci evidence půdy, pak není možné provést aktualizaci evidence půdy dle pozdějšího ohlášení, dokud není ukončeno řízení o aktualizaci evidence dříve zahájené. Tento postup plyne podle žalovaného nejen z logiky věci, nýbrž též ze zákonné úpravy, neboť ke každému ohlášení se má právo vyjádřit dotčený uživatel (viz ust. § 3g odst. 2 zákona o zemědělství), což nutně znamená, že musí být zřejmé, kdo jím konkrétně je, a to nelze postavit na jisto jinak, než že bude pravomocně dokončeno řízení o aktualizaci evidence půdy zahájené před podáním dalšího ohlášení.
15. Poukazoval-li žalobce na to, že Fond svým tvrzením o nesplnění podmínce „správnosti údajů uvedených v oznámení“ naopak zpochybnil údaje ve veřejném seznamu, když zákon o katastru nemovitostí stanoví, že je veřejným seznamem, žalovaný uvedl, že se k této otázce již opakovaně vyjadřoval, přičemž jeho závěr potvrdil soud ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 8 A 223/2015, když uvedl *„žalobce ve své žádosti došlé Fondu dne 2. 4. 2015 uvedl nepravdivé resp. neúplné údaje, když sdělil, že předmětné pozemky byly v jeho vlastnictví, přičemž však náležely do SJM“*. Podle žalovaného jde přitom o totožné pozemky.
16. Žalovaný závěrem doplnil, že *„ve věcech aktualizace evidence půdy se zkoumá, zda dané oznámení splňuje všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci využití půdy. Toto posouzení nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech. Takové závazné řešení sporu náleží do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení. Ostatně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 As 26/2005-67, konstatuje, že ve správním řízení se řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by správní úřad jakkoliv řešil, respektive vyřešil soukromoprávní spor mezi podnikateli. Aby v daném případě v rámci své kompetence mohl provést zápis do evidence, musel posoudit, který z podnikatelů pozemky užívá a z jakého právního titulu. Vyřešení této otázky bylo podstatné pro vydání správního rozhodnutí, který z podnikatelů bude v evidenci zapsán, aby správní orgány mohly o návrzích rozhodnout. Správní orgán tedy pouze zkoumá, který z účastníků řízení půdu užívá a z jakého právního titulu“*.

III. Žaloba

17. Žalobce v podané žalobě podrobně rekapituloval průběh správního řízení, shrnul závěry vyslovené soudem v navazujícím soudním přezkumu a sumarizoval závěry vyslovené v Oznámeních a především v Napadeném rozhodnutí.

18. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** nesouhlasil s právním názorem žalovaného stran překážky litispendence, jež dle žalobce ve skutečnosti mezi „řízeními“ zahájenými postupně podanými ohlášeními změn v užívání neexistuje, neboť „i když jde v jednotlivých případech o téhož ohlašovatele i stejný díl půdního bloku, jedná se o posouzení stejné otázky, tedy kdo z osob připadajících v úvahu má právo být evidován jako uživatel ode dne ohlášení změny užívání“. Fond je dle žalobce povinen rozhodnout o všech ohlášeních podaných v jednom řízení a jedním rozhodnutím s případným časovým rozlišením období, po které je po právu určitý uživatel evidován. Okruh dotčených uživatelů je podle žalobce jednoznačně dán.
19. V námitce vznesené pod **druhým žalobním bodem** se žalobce omezil na poznámku, že „nesouhlasí s právním názorem žalovaného a je přesvědčen, že porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je vážnou procesní vadou“.
20. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce k závěrům sumarizovaným výše pod bodem 5 tohoto rozsudku namítal, že „není dán žádný důvod k rozhodování o tomtéž ohlášení více rozhodnutími, žádná zákonná překážka nebrání tomu, aby bylo rozhodnuto jedním rozhodnutím“. Argumentaci žalovaného označil za nesrozumitelnou.
21. K samotnému jádru sporu mezi účastníky pak žalobce námitkami soustředěnými soudem pro jejich obsahovou souvislosti pod **čtvrtým žalobním bodem** namítal, že svým ohlášením změn ze dne 25. 5. 2015 splnil zákonné požadavky podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství a mělo mu tak být vyhověno. Žalobce uvedl, že jelikož osoba zúčastněná na řízení „uplatnila rozpor“, předložil „doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu“, a to výpis z katastru nemovitostí, ve kterém je zapsán jako vlastník sporných pozemků. Osoba zúčastněná na řízení takový doklad nepředložila a ani předložit nemohla, neboť do dnešního dne není v katastru nemovitostí zapsána. Správní orgány se podle žalobce namísto toho zabývaly řešením občanskoprávních otázek a dovodily, že „sporné pozemky patří do SJM (což je sice pravda, ale podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství je to irelevantní, neboť právní důvod užívání musí být prokázán listinou) a dále, že proti vůli [osoby zúčastněné na řízení] nelze tento zápis nikdy změnit, což považuje žalobce za zcela nepřijatelný závěr porušující mimo jiné čl. 1 Listiny zaručující rovnost občanů před zákonem“.
22. Žalobce namítal, že žalovaný nepokrytě straní osobě zúčastněné na řízení, když bez jakékoli skutkové a právní argumentace souhlasí se závěrem Fondu, že sporné pozemky je oprávněna užívat ona, neboť se jedná o pozemky náležející do SJM. Žalobce nerozuměl tomu, proč by tato skutečnost měla zakládat její privilegované postavení, když zcela stejný závěr, tedy že jde o pozemky náležející do SJM, platí i ve vztahu k žalobci.
23. Žalovaný podle žalobce zjevně vychází z předpokladu (i když to výslovně neuvádí), že žalobce udělil své tehdejší manželce – osobě zúčastněné na řízení (v blíže neurčené době) souhlas s užíváním předmětných pozemků pro její podnikání podle § 146 OZ 1964. Tento závěr je podle žalobce nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, když žalovaný neuvádí, na základě jakých důkazů a jakým myšlenkovým postupem tuto skutečnost zjistil. Jediným argumentem je podle žalobce tvrzení žalovaného, že žalobce v letech 2007 – 2011 ohlašoval ty zemědělské pozemky, které koupil, do systému LPIS na svoji manželku (patrně jako užívatelku). Toto skutkové zjištění je podle žalobce zcela nepřezkoumatelné, neboť v řízení nebyly provedeny žádné důkazy, ze kterých by něco takového vyplývalo. Žalovaný se

podle žalobce omezil na poznámku, že OPŽL Šumperk je schopna doložit kopie blíže nekonkretizovaných ohlášení podepsaných žalobcem. Podle žalobce je nepochopitelné, proč tyto údajné listinné důkazy nebyly učiněny součástí spisu, a nebylo žalobci umožněno do nich nahlédnout a vyjádřit se k nim. Žalobce přitom tvrdil, že žádné takové listiny neexistují a pokud ano, jedná se o padělek. Trval na tom, že žádný souhlas s užíváním své manželce neudělil; pouze do roku 2014 toleroval, že tyto pozemky fakticky užívá. Podle žalobce nebylo prokázáno, že by žalobce udělil souhlas se zapsáním osoby zúčastněné na řízení do evidence uživatelů půdy. Žádný takový souhlas ostatně ani správní orgány pověřené vedením evidence uživatelů zemědělské půdy nevyžadovaly a právní důvod užívání u žadatelů o zápis do evidence vůbec nezjišťovaly. Tento zavedený postup žalovaný nikdy v tomto řízení nepřiznal a neuvedl, na základě jakých podkladů byl v roce 2009 prováděn zápis do evidence uživatelů zemědělské půdy.

24. Žalobce pak nesouhlasil ani s názorem žalovaného o neodvolatelnosti souhlasu dle § 146 OZ 1964. Uvedl, že již v dřívější fázi řízení poukazoval na právní názor Nejvyššího soudu obsažený v rozsudku ve věci sp. zn. 22 Cdo 1731/2003 s tím, že shodný právní názor zastává i relevantní odborná literatura. Žalobce v tomto směru podotknul, že i pokud by snad v minulosti došlo k dohodě o užívání sporných pozemků (což žalobce popírá), představovala by nynější situace mezi účastníky, kdy osoba zúčastněná na řízení neuznává rovnost práv účastníků a zneužívá toho, že je zapsána v systému LPIS jako uživatelka převažující části pozemků účastníků k tomu, aby získávala na úkor žalobce neoprávněný majetkový prospěch, tak zásadní změnu poměrů, že za této situace by žalobce nebyl takovou dohodou vázán. Žalobce na jiném místě doplnil, že pokud žalovaný chtěl opustit svoje dřívější stanovisko, podle kterého je souhlas manžela udělený podle § 146 OZ 1964 vypověditelný, měl tuto podstatnou změnu svého postoje řádně zdůvodnit, což neučinil. Jedná se tedy o další podstatnou procesní vadu.
25. Žalobce dále namítl, že nepravdivé a současně i nepřezkoumatelné (nedoložené žádným důkazem) je i tvrzení žalovaného, že ke dni ohlášení, tedy 25. 5. 2015 byla osoba zúčastněná na řízení faktickou užívatelkou v ohlášení uvedených pozemků. Namítal, že faktickým uživatelem těchto pozemků byl on. V této souvislosti žalobce tvrdil, že žalovaný zcela pominul jeho námitku, že na sporných zemědělských pozemcích hospodařil v roce 2015 on a nikoli osoba zúčastněná na řízení. Toto skutkové zjištění má přitom podle žalobce rozhodující význam, neboť z logiky věci může být jako uživatel zemědělské půdy zapsána jen osoba, která tuto půdu fakticky obhospodařuje, nikoli osoba jiná, která si tak jen účelově vytváří předpoklady pro protiprávní získání dotace.
26. Žalobce rovněž poukazoval na to, že na rozdíl od předchozích fází řízení, kdy žalovaný považoval spornou plnou moc ze dne 2. 1. 2009 za rozhodující důkaz, nyní uvádí, že byla oslabena její důkazní hodnota, aniž by se jasně vyjádřil, zda k ní přihlíží jako k důkazu (a co z ní vyvozuje). Žalobce přitom trval na stanovisku, že jde o padělek.
27. Žalobce měl za to, že uživatel zapsaný v evidenci uživatelů nemá žádné přednostní právo oproti ohlašovateli změny, který se domáhá, aby on byl do evidence zapsán jako uživatel namísto uživatele dosavadního. Ze spisu není patrné, že by se správní orgány zabývaly otázkou, zda osoba zúčastněná na řízení byla zapsána do evidence uživatelů v souladu se zákonem o zemědělství. Správnost jejího zápisu byla nesprávně presumována.

28. K poukazům na závěry Městského soudu v Praze vyslovené v rozsudku ve věci sp. zn. 8 A 223/2015 žalobce doplnil, že jde o rozhodnutí vydané sice v související, ale přece jen jiné věci a zejména na základě tehdy známého skutkového a právního stavu, který se nyní jeví zásadně odlišně. Soud přitom ve zrušujícím rozsudku v předmětné věci konstatoval, že vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného se dalšími námitkami uplatněnými žalobcem nezabýval.
29. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že žalovaný nevypořádal námitku poukazující na to, že je nespravedlivé, jestliže on splácí kupní ceny za předmětné nemovitosti a platí z nich daň z nemovitostí, zatímco osoba zúčastněná na řízení pobírá dotace.
30. Žalovaný pak podle žalobce nepochopil správně námitku žalobce týkající se významu údajů o vlastnických vztazích v katastru nemovitostí, a proto ji i nesprávně vypořádal. Žalobce míní zdůraznit, že právní úprava v § 3g zákona o zemědělství je speciální a existence právního důvodu užívání se podle § 3g odst. 2 se prokazuje listinou, přičemž na jejím základě, „*a nikoli na základě aplikace občanského zákoníku, je nutno rozhodnout, protože toto zákonné ustanovení ani jiný postup neumožňuje*“.
31. Žalobce připustil, že správní úřad nemá řešit soukromoprávní spor mezi podnikateli; má však dle něho posoudit, kdo dané pozemky užívá a jaký má právní důvod užívání. To však žalovaný neučinil, protože v rozporu se skutečností a bez důkazů „zjistil“, že sporné pozemky užívá M.R., a právní důvod užívání neposoudil zákonným postupem, tedy podle předloženého dokladu.
32. Pod **pátým žalobním bodem** pak žalobce namítal, že účast J.H. jako zaměstnance Fondu na projednávání námítky žalobce považuje za procesní vadu, neboť i doporučujícím návrhem je rozhodování žalovaného ovlivněno. Kolize zájmů je podle žalobce o to závažnější, že nesprávná rozhodnutí správních orgánů umožnila neoprávněnou výplatu dotací ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, což může dle žalobce u příslušných úředních osob vzbuzovat reálné obavy z následků, pokud by bylo rozhodnuto ve prospěch žalobce.

IV. Vyjádření žalovaného

33. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 4. 2020 předeslal, že o tom, kdo má být u sporných pozemků zapsán v evidenci uživatelů půdy jako jejich právoplatný uživatel, již v minulosti rozhodoval Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 10. 2017, čj. 8 A 223/2015 - 66, jehož závěry citoval.
34. Žalovaný dále poznamenal, že dne 9. 4. 2015 podal žalobce u Okresního soudu v Olomouci žalobu o úpravu správy společného jmění. Řízení vedené pod sp. zn. 18 C 156/2015 však soud dne 23. 6. 2017 pravomocně zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby.
35. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že správní orgány nejsou v tomto typu řízení oprávněny autoritativně řešit soukromoprávní spory mezi osobami dotčenými evidencí půdy (zapsanými uživateli, vlastníky apod.). Proto ani posouzení toho, kdo je oprávněn užívat dotčené pozemky pro účely evidence půdy, nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci případného soukromoprávního sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech, nýbrž povahu toliko úsudku o předběžné otázce. Závazné řešení sporu náleží podle žalovaného do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. Žalovaný poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, čj. 7 As 26/2005 - 67, či ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014 - 37.

Žalovaný se tak v souladu s uvedenými závěry při hodnocení věci soustředil (a omezil) pouze na to, zda z podkladů lze dovodit užívací oprávnění ohlašovatele a zda má být zapsán v evidenci, a to především z hlediska obsahu a rozsahu uplatněných námitek a jednotlivých skutečností (ne)prokazovaných žalobcem. V řízení byl hodnocen skutkový stav pouze do té míry, aby bylo potvrzeno či vyvráceno existující užívací oprávnění dosavadního uživatele či ohlašovatele; jinými otázkami, které pro toto posouzení nejsou relevantní, se správní orgán nezabýval. V této souvislosti žalovaný poukázal na § 82 odst. 2 správního řádu a závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 - 71, publ. pod č. 1608/2008 Sb. NSS. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je podle žalovaného limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Proto jsou podle žalovaného pro rozsah, v němž správní orgány přezkoumávají skutkový stav k prokázání (ne)existence právních důvodů užívání, určující především tvrzení účastníků řízení a jimi předložené důkazy na podporu těchto tvrzení. Účastníci totiž svými tvrzeními vymezují právní důvody užívání dotčených pozemků, a jejich existenci prokazují v řízení důkazy zpravidla v podobě listin zaznamenávajících tyto právní důvody užívání (smlouvy), případně dalšími důkazními prostředky (např. doklady prokazující placení a přijímání nájemného či pachtovného). Jsou to podle žalovaného rovněž účastníci, kteří svými tvrzeními a předloženými důkazy rozporují existenci právních důvodů užívání druhého účastníka. Správní orgány proto přezkoumávají existenci právních důvodů užívání především v rozsahu tvrzeném a prokazovaném účastníky řízení (s případným přezkumem skutečností, které musí správní orgán hodnotit z moci úřední, zejména absolutní neplatnost smlouvy). Tomu podle žalovaného nasvědčuje i § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, podle něhož je v řízení o aktualizaci evidence půdy aplikovatelný § 141 odst. 4 správního řádu.

36. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami uplatněnými pod **pátým žalobním bodem**, přičemž uvedl, že žalobce žádnou konkrétní okolnost možné podjatosti J.H. neuvádí. Doplnil, že jmenovaný se jednání námitkové komise, která doporučila ke schválení žalobou napadené rozhodnutí, nadto ani nezúčastnil.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

37. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 29. 6. 2020 předeslala, že všem řízením vedeným v této věci u zdejšího soudu je společné řešení právní otázky, zda žalobce disponuje právním titulem za účelem provedení aktualizace půdy ve vztahu k DPB, jež se nachází na pozemcích, které jsou v zaniklém SJM, a kdy tedy jak osobě zúčastněné na řízení, tak žalobci svědčí vlastnické právo k pozemkům. Shrnula, že se ztotožňuje se závěrem, že žalobci nesvědčí právní titul užívání a tento právní titul užívání svědčí právě osobě zúčastněné na řízení. Měla přitom za to, že se ze strany žalobce jedná z jí popsaných důvodů o šikanózní výkon práva. Rovněž uvedla, že žalobce znovu (před okamžikem aplikace zákonné fikce o vzniku ideálního podílového spoluvlastnictví žalobce a osoby zúčastněné na řízení) inicioval řízení o vypořádání SJM, vedené nyní u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 24 C 70/2018.
38. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že předmětné pozemky jsou v nevypořádaném SJM, neboť vlastnictví k těmto pozemkům nabyt žalobce v době trvání manželství. Žalobce podle osoby zúčastněné na řízení sám osobně zapsal půdní bloky do LPIS na základě jejich

vzájemné, konkludentní dohody, přičemž sledovaným cílem bylo umožnit její podnikání. Žalobce podle osoby zúčastněné na řízení nikdy netvrdil ani neprokázal, že by disponoval jejím souhlasem s jiným způsobem užívání. Nemá k dispozici dohodu o zúžení či vypořádání společného jmění manželů pro dobu po rozvodu manželství, jelikož žádná taková dohoda nikdy uzavřena ani nebyla. Nemá k dispozici ani pravomocný rozsudek, kterým by soud rozhodl o úpravě správy společného jmění. Z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2017, čj. 8 A 223/2015 - 66 přitom podle osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že *„soud se za dané situace ztotožňuje s názorem správních orgánů, že změny v evidenci půdy bylo možné provést pouze za předpokladu souhlasu M.R. či na základě dohody o vypořádání SJM nebo rozhodnutí soudu“*. Osoba zúčastněná na řízení doplnila, že dokud nebude SJM vypořádáno soudem, potažmo nedojde mezi bývalými manželi k dohodě o způsobu vypořádání SJM, což osoba zúčastněná na řízení upřednostňuje, není zde žádný důvod k provedení změn v evidenci půdních bloků.

39. Oprávnění a důvod užívání předmětných pozemků byl ze strany osoby zúčastněné na řízení podle jejího přesvědčení doložen a je patrný z konkludentního souhlasu, resp. faktického jednání učiněného samotným žalobcem. Osoba zúčastněná na řízení zopakovala, že předmětné pozemky byly nabyty do vlastnictví za doby trvání manželství, a jsou proto, bez ohledu na údaje uvedené v katastru nemovitostí, resp. na příslušném listu vlastnictví, součástí nevypořádaného SJM, přičemž stran těchto a jiných pozemků udělil žalobce svůj souhlas k tomu, aby tato součást SJM byla osobou zúčastněnou na řízení používána k jejímu podnikání, což je podle jejího přesvědčení jednoznačně průkazné z jeho chování, kdy sám osobně zajistil, aby předmětné pozemky a půdní bloky na nich se nacházející byly do evidence LPIS zapsány.
40. Podle osoby zúčastněné na řízení je Napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Předmětem řízení o aktualizaci půdy není podle ní přezkoumání zápisu z roku 2009 iniciovaného samotným žalobcem ve prospěch osoby zúčastněné na řízení coby uživatele, ale prokázání právního důvodu užívání dílů půdních bloků či pozemků ze strany žalobce. Shrnula, že stavěla svoji procesní obranu na úvaze, že: (i.) předmětné pozemky, na nichž se nachází díly půdních bloků, které jsou předmětem evidence, jsou součástí dnes již zaniklého, ale nevypořádaného SJM, (ii.) žalobce souhlasil (udělil jednorázový a neodvolatelný souhlas), aby byly pozemky využívány k podnikatelské činnosti osoby zúčastněné na řízení, a (iii.) žalobce v minulosti provedl veškeré zápisy do úřední evidence LPIS osobně ve prospěch osoby zúčastněné na řízení.
41. Osoba zúčastněná na řízení neměla za to, že má stejnou povinnost prokazovat existenci svého právního důvodu užívání předmětných pozemků jako žadatel domáhající se zápisu jako uživatele – tj. domáhajícího se zápisu ve svůj vlastní prospěch. Důkazní povinnost osoby zúčastněné na řízení jako stávajícího uživatele vzniká podle ní *„v rámci žádosti žalobce, jak vyplývá z ustanovení § 3g zákona pouze fakultativně, a při postupu dle § 3g odst. 8 zákona, jak takové řízení není předmětem řízení nyní projednávaného, pouze tehdy, pokud má fond – správní orgán vlastní pochybnost o správnosti zápisu. K tomuto však nedošlo“*.
42. I pokud by měla osoba zúčastněná na řízení prokazovat, že jí svědčí právní důvod užívání, byla přesvědčena, že na podkladě skutkových zjištění musí mít správní orgán a soud za zjevné a prokázané, že osobě zúčastněné na řízení svědčí se zřetelem k uvedenému právní důvod užívání. Pokud Fond dospěl k závěru, že se pozemky nachází v SJM, postupoval

podle osoby zúčastněné na řízení naprosto po právu, jelikož je k posouzení soukromoprávních otázek obdobné povahy výslovně zmocněn na základě ustanovení § 57 správního řádu. Naproti tomu otázka posouzení majetkového vypořádání žalobce a osoby zúčastněné na řízení je však již svojí povahou zcela mimo gesci správního orgánu. Podle osoby zúčastněné na řízení tak není možné, aby se žalobce domáhal „slepého“ následování údaje obsaženého v knihovní evidenci, kdy si je sám vědom – a toto navíc otevřeně přiznává – že knihovní údaj neodpovídá realitě.

43. Osoba zúčastněná na řízení namítala, že udělený souhlas nelze sporovat podle toho, jak se žalobci hodí – tím spíše, je-li zde zjevné faktické jednání žalobce prokazující existenci dohody mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem. Neztotožnila se přitom s tvrzením žalobce, že souhlas manžela s užitím majetku k podnikání druhým manželem je odvolatelný.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

44. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když oba účastníci s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. větou druhou presumován).
45. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o neprovedení žalobcem specifikovaných změn v evidenci půdy na základě ohlášení provedeného žalobcem dne 25. 5. 2015.
46. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 3g odst. 1 zákona o zemědělství platí, že *„uživatel je povinen Fondu na jím vydaném formuláři ohlásit skutečnost, že došlo*
a) ke změně průběhu hranice dílu půdního bloku,
b) ke změně uživatele dílu půdního bloku,
c) k ukončení užívání dílu půdního bloku,
d) ke změně druhu zemědělské kultury na dílu půdního bloku podle kritérií stanovených v nařízení vlády podle § 3i,
e) ke změně průběhu hranice osázené plochy vinice na dílu půdního bloku, s druhem zemědělské kultury vinice stanovené nařízením vlády podle § 3i, nebo
f) ke vzniku nového dílu půdního bloku, který není v evidenci půdy evidován,
a to nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala; ohlášení změny zveřejní Fond způsobem umožňujícím dálkový přístup“.
47. Podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že *„zjistí-li Fond, že ohlášení změny podle odstavce 1 je v rozporu s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, vyzve uživatele, který učinil ohlášení změny, popřípadě uživatele dotčeného tímto ohlášením k předložení písemné dohody odstraňující vzájemný rozpor nebo k předložení dokladu prokazujícího právní*

důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy. Zjistí-li Fond, že ohlášení změny je nepravdivé nebo neúplné, vyzve uživatele k odstranění vad ohlášení změny, a to ve lhůtě stanovené Fondem, která nesmí být kratší než 15 dnů ode dne doručení výzvy“.

48. Z odst. 3 předmětného ustanovení se podává, že „Fond provede aktualizaci evidence půdy na základě ohlášení změny podle odstavce 1, jestliže

a) údaje v ohlášení změny neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými, nebo

b) ohlášení změny je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 2 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2.

Fond vydá osobě, která ohlásila změnu, jakož i dalším osobám, pokud se jich změna týká, oznámení o aktualizaci evidence půdy“.

49. Podle odst. 4 platí, že „Fond aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny podle odstavce 1 neprovede a tuto skutečnost s uvedením důvodu oznámí písemně uživateli, který učinil ohlášení změny podle odstavce 1, popřípadě osobě, které se aktualizace evidence půdy týká, jestliže

a) i po předložení dokladu podle odstavce 2 shledá údaje v ohlášení změny nepravdivými, nebo

b) uživatel, který učinil ohlášení změny, nedoložil písemnou dohodu podle odstavce 2 nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 2“.

50. Podle odst. 5 předmětného ustanovení platí, že „jestliže v důsledku ohlášení změny podle odstavce 1 mají být aktualizovány údaje týkající se dílu půdního bloku uživatele, který nepodal ohlášení změny, a na základě výzvy podle odstavce 2 nedoložil písemnou dohodu nebo neprokázal právní důvod užívání dílu půdního bloku, Fond mu písemně oznámí provedení aktualizace evidence půdy do 15 dnů ode dne, kdy aktualizaci evidence půdy provede“.

51. Konečně podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, že „proti oznámení podle odstavců 3 až 5 může uživatel podat Fondu nejpozději do 15 dnů ode dne jeho doručení písemnou námitku, která musí být odůvodněna. Podaná námitka nemá odkladný účinek. O podané námitce rozhoduje ministerstvo. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje uživateli a je konečné“.

52. Zdejší soud předně zdůrazňuje, že smyslem vedení evidence využití zemědělské půdy je podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství mj. vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a zákona o zemědělství. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, jenž slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací a kontrole jejich plnění, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě průkazných dokladů předložených příslušnou osobou.

53. Městský soud v Praze předem vlastního posouzení žalobních námitek zkoumal, zda Napadené rozhodnutí ve věci aktualizace evidence půdy podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Ve svých závěrech přitom vyšel z ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu a

Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že za situace, kdy evidence zemědělské půdy slouží pro účely poskytování dotací, vede odepření zaevidování pozemku k tomu, že žadateli následně nebude dotace poskytnuta. Nelze proto tvrdit, že rozhodnutí o zařazení do evidence má pouze evidenční charakter. Rozhodnutím o nezařazení do evidence využití zemědělské půdy je nade vší pochybnost zasahováno do veřejných subjektivních práv žadatele, neboť *de facto* zásadně předurčuje výsledek rozhodování o poskytnutí dotace. Proto lze rozhodnutí vydaná v režimu § 3g zákona o zemědělství napadnout správní žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. Pro větší stručnost zdejší soud na tomto místě odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, čj. 11 Ca 143/2008 - 35, publ. pod č. 2666/2012 Sb. NSS, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014 - 37, či v předchozím rozsudku ze dne 17. 5. 2018, čj. 9 A 46/2016 - 67, vydaném zdejším soudem v nyní posuzované věci (srov. dále).

54. Soud předesílá, že se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval povahou aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství. Z těchto judikatorních závěrů vyplývá, že aktualizace evidence podle ustanovení § 3g zákona o zemědělství má místo tehdy, pokud je vzhledem ke konkrétním, zejména skutkovým okolnostem, uváděn stav evidence a zapsaných uživatelů do souladu s realitou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, čj. 3 As 187/2014 - 37, či ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 As 20/2016 - 29). Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu přitom pro potřeby posuzované věci vyplývá, že správní orgán prvního stupně a žalovaný byli především povinni posoudit, který ze zemědělských podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky užívá a komu z nich svědčí k užívání právní titul. Tato otázka přitom představuje soukromoprávní spor mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, jehož rozhodnutí obecně přísluší soudu v občanskoprávním řízení. Současně však bylo vyřešení této otázky podstatné pro případné provedení aktualizace evidence půdy, jež náleželo do pravomoci žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně (srov. shora označené rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 187/2014 - 37 a čj. 2 As 20/2016 - 29). Nejvyšší správní soud přitom judikuje, že v rámci postupu podle § 3g zákona o zemědělství řeší správní orgán prvního stupně a žalovaný pouze ty otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by jakkoliv řešili, respektive vyřešili soukromoprávní spor mezi podnikateli. Aby v konkrétním případě správní orgány mohly v rámci své kompetence provést zápis do evidence, musí posoudit, který z podnikatelů tyto užívá, a na základě jakého právního titulu tak činí. Vyřešení této otázky je podstatné pro meritorní závěr, který z podnikatelů bude v evidenci zapsán, aby správní orgány mohly o návrzích rozhodnout (srov. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, čj. 7 As 26/2005 - 67). Uvedené názory jsou ustáleně aplikovány rovněž v rozhodovací praxi zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, čj. 8 A 201/2013 - 42) a byly správními soudy aplikovány rovněž ve sporech týkajících se samotného žalobce i osoby zúčastněné na řízení (viz dále). Zdejší soud přitom neshledal důvodu se od nich odchýlit ani v právě posuzované věci.
55. Soud dále předem vypořádání jednotlivých žalobních bodů připomíná, že v posuzovaném případě týkajícím se ohlášení provedení žalobcem dne 25. 5. 2015 již v minulosti rozhodoval, když rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, čj. 9 A 46/2016 - 67, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 17PZ29695/2015-13323, čj. 63323/2015-MZE-13323, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti oznámení Fondu o neprovedení aktualizace

evidenci půdy ze dne 21. 9. 2015, sp. zn. 15/665/EPU/1/1044663, čj. SZIF/2015/0536893, jímž Fond žalobce vyrozuměl o tom, že v evidenci půdy neprovedl u celkem 15 v tomto oznámení identifikovaných dílů půdních bloků změnu ohlášenou žalobcem dne 25. 5. 2015 spočívající ve změně uživatele z osoby zúčastněné na řízení na žalobce.

56. Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku zdůraznil, že správní orgán prvního stupně a žalovaný byli v posuzované věci především povinni posoudit, zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků, který žalobce tvrdí. Podle soudu bylo na správních orgánech, aby zkoumaly, který z podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky fakticky užívá a na základě jakého právního titulu tak činí, přičemž tak byly povinny postupovat jednotlivě ve vztahu ke všem půdním blokům dotčeným ohlášením změny v evidenci půdy, a byly povinny zajistit, aby jejich skutkové závěry k uvedeným otázkám měly dostatečnou oporu ve správním spisu.
57. Soud žalovanému vytkl, že ve správním spisu nejsou založeny žádné podklady k tomu, kdo konkrétní půdní blok užívá, na základě jakého právního titulu tak činí a na základě jakého konkrétního právního titulu se žalobce u konkrétního půdního bloku domáhá provedení změny v evidenci půdy, přičemž takové závěry nebylo možno seznat ani z oznámení o neprovedení aktualizace, ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud konstatoval, že ze stanoviska Fondu bylo ostatně zřejmé, že předmětné otázky, jejichž posouzení je v souladu s dříve uvedeným klíčovou součástí postupu podle § 3g zákona o zemědělství, u celkem 12 z 15 dotčených půdních bloků v tomto konkrétním řízení vůbec nezkoumal, když toliko odkázal na závěry vyslovené v předchozím řízení skončeném vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, čj. 39684/2015-MZE-13323, proti němuž žalobce úspěšně brojil žalobou projednávanou zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 223/2015, přičemž obdobně pak postupoval ve vztahu k těmto půdním blokům i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud tak uzavřel, že správní orgány založily své závěry na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. vyšly ze závěrů, které jsou v rozporu se skutkovými tvrzeními žalobce, aniž by však měly pro své závěry podklad ve správním spisu, který žalovaný předložil soudu, a který by soudu umožnil přezkoumat postup správních orgánů a uvážit o důvodnosti všech dalších žalobních námitek. Zdůraznil, že za dostatečný nelze, zvláště pak s přihlédnutím k závěrům vysloveným zdejším soudem v rozsudku čj. 8 A 223/2015 - 66, v žádném případě považovat povšechný závěr správního orgánu prvního stupně poukazující bez jakékoli opory ve správním spisu na to, že žalobce opíral své ohlášení změny v evidenci půdy o shodné podklady jako v předchozím řízení.
58. Napadeným rozhodnutím, proti němuž žalobce brojí nyní projednávanou žalobou, přitom žalovaný rozhodl znovu poté, co původní oznámení o neprovedení aktualizace zrušil v reakci na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu čj. 9 A 46/2016 - 67 rozhodnutím ministerstva ze dne 9. 7. 2018, čj. 39284/2018-MZE-11155, a vrátil věc Fondu k novému projednání, v rámci něhož Fond rozhodl o ohlášení žalobce ze dne 25. 5. 2015 shora specifikovanými čtyřmi Oznámeními.
59. Soud se v logice upořádání žalobních bodů zabýval nejprve těmi námitkami, jimiž žalobce v rámci **čtvrtého žalobního bodu** poukazoval na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. Platí totiž, že jen u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost dalších uplatněných žalobních námitek.

60. Soud předně posuzoval důvodnost námitky, kterou žalobce poukazoval na to, že tvrzení žalovaného, že ke dni ohlášení, tedy 25. 5. 2015, byla osoba zúčastněná na řízení faktickou uživatelkou v ohlášení uvedených pozemků, je nepravdivé a současně i nepřezkoumatelné, neboť není podloženo žádným důkazem. Žalobce přitom namítal, že faktickým uživatelem těchto pozemků byl on. Podle žalobce žalovaný zcela pominul námitku žalobce, že na sporných zemědělských pozemcích hospodařil v roce 2015 on a nikoli osoba zúčastněná na řízení. Žalobce byl přesvědčen o tom, že toto skutkové zjištění má rozhodující význam, neboť z logiky věci může být jako uživatel zemědělské půdy zapsána jen osoba, která tuto půdu fakticky obhospodařuje.
61. Soud opětovně zdůrazňuje, že v předchozím rozsudku týkajícím se této věci, tj. ohlášení změn v evidenci půdy provedeného žalobcem dne 25. 5. 2015, žalovanému uložil, aby v dalším řízení při rozhodování o námitkách žalobce zohlednil v něm vyslovené závěry a důsledně a jednotlivě ve vztahu ke všem dotčeným půdním blokům posoudil, (i.) zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků, (ii.) který z podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky fakticky užívá a (iii.) na základě jakého konkrétního právního titulu tak činí. Žalovanému přitom rovněž uložil, aby své závěry přezkoumatelným způsobem zdůvodnil a především je založil na podkladech, které učiní součástí správního spisu.
62. Soud tak v kontextu shora sumarizované žalobní námitky prověřoval, zda žalovaný v dalším řízení postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, zda náležitě zkoumal otázku faktického užívání předmětných zemědělských pozemků, resp. zda se řádně vypořádal s námitkami, které v tomto ohledu žalobce v průběhu správního řízení vznesl.
63. Soud ze správního spisu ověřil, že v Oznámeních správní orgán prvního stupně sice uvedl, že v souladu se závěry uvedenými v rozsudku městského soudu čj. 9 A 46/2016 - 67 a navazujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, čj. 39284/2018-MZE-11155 zkoumal, zda žalobci svědčí právní titul k užívání zemědělských pozemků, který z podnikatelů (žalobce nebo osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky užívá a na základě jakého konkrétního právního titulu tak činí. V dalších pasážích odůvodnění jednotlivých Oznámení se však Fond věnoval výlučně otázce, kterému z účastníků svědčí jaký právní titul k užívání jednotlivých pozemků zařazených do DPB, aniž by uvedl, kdo je ve vztahu k jednotlivým DPB faktickým uživatelem do nich spadajících zemědělských pozemků, natožpak aby snad takový chybějící závěr podložil poukazem na podklad, z něhož by takový závěr dovodil.
64. Soud dále ze správního spisu ověřil, že žalobce v námitkách podaných proti Oznámením ze dne 24. 9. 2019 kromě jiného výslovně namítal, že z Oznámení není zřejmé, jak Fond zodpověděl otázku, kterou považuje za relevantní pro účely evidence, tedy především kdo na pozemcích hospodaří (str. 1 námitek). Žalobce dále v podaných námitkách opakovaně poukazoval na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67 s tím, že soudem bylo žalovanému uloženo mj. posoudit, který z podnikatelů předmětné pozemky užívá. Žalobce přitom na str. 12 námitek výslovně namítal, že naposledy uvedenou otázkou se Fond v Oznámeních nezabýval. Shodnou námitku pak žalobce opakoval na str. 13 ve třetím odstavci námitek s tím, že Fond tuto otázku vůbec nezkoumal. Na str. 16 námitek pak žalobce namítal, že osoba zúčastněná na řízení užívala do roku 2014 190ha

zemědělských pozemků, přičemž situace se od roku 2015 změnila na základě jejího souhlasu, o který žalobce dle svých tvrzení dlouhodobě usiloval.

65. Soud konečně ověřil, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí se žalovaný otázkami týkajícími se faktického užívání zemědělských pozemků zabýval toliko na str. 16 Napadeného rozhodnutí, kde se v tomto ohledu omezil na odkaz na obsah návrhu dohody rozdělení společného jmění manželů ze dne 10. 2. 2015 adresovaného zástupcem žalobce zástupci osoby zúčastněné na řízení, kde mělo být uvedeno že *„nynější situace je taková, že Vaše klientka užívá pro svoji zemědělskou činnost 200 ha těchto pozemků, můj klient toliko 35 ha a na tyto výměry zemědělských pozemků též každý z nich pobírá dotace“*, a dále na obsah vyjádření žalobce v námitce ze dne 8. 6. 2015, dle něhož *„podpůrně měl správní orgán přihlédnout i ke skutečnosti, že [osoba zúčastněná na řízení] fakticky užívá předmětné pozemky po řadu let a je tedy v souladu s principy manželského majetkového práva a principem spravedlnosti, aby nynějším uživatelem těchto pozemků byl [žalobce].“* V návaznosti na uvedené pak žalovaný bez dalšího uzavřel, že *„ke dni ohlášení byla [osoba zúčastněná na řízení] faktický uživatel v ohlášení uvedených pozemků“*.
66. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).
67. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při

rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.

68. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nade vší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
69. Soud nemohl s ohledem na právě popsaná východiska přehlédnout, že správní orgány v rozporu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67 v dalším průběhu řízení zcela rezignovaly na náležité posouzení otázky, který z účastníků správního řízení (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) fakticky užívá předmětné pozemky zařazené v DPB dotčených ohlášením žalobce ze dne 25. 5. 2015, přičemž žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela opomněl vypořádat s okruhem námitek, jimiž žalobce v předchozím průběhu řízení na předmětný nedostatek Oznámení poukazoval a tvrdil, že se situace ohledně faktického užívání pozemků od roku 2015 se souhlasem osoby zúčastněné na řízení změnila.
70. Žalobci je třeba přisvědčit, že Fond se při vydání Oznámení vzdor obecné poznámce indikující reflexi závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku problematikou určení osoby, která jednotlivé ohlášením změn dotčené zemědělské pozemky k datu tohoto ohlášení fakticky užívá, nezabýval. Tuto otázku pak podle všeho nijak nezkoumal ani žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí, přičemž zcela rezignoval na vypořádání shora rekapitulovaných námitek, jimiž žalobce v průběhu námitkového řízení na nedostatky postupu Fondu poukazoval.
71. Žalovaný se však s uvedeným okruhem námitek nevypořádal, přestože žalobce v podaných námitkách explicitně

- (i.) poukazoval na to, že z Oznámení není zřejmé, jak Fond zodpověděl otázku, kterou považuje za relevantní pro účely evidence, tedy především kdo na pozemcích hospodář,
- (ii.) akcentoval závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67 s tím, že soudem bylo žalovanému uloženo mj. posoudit, který z podnikatelů předmětné pozemky užívá,
- (iii.) namítal, že se Fond naposledy uvedenou otázkou při vydání Oznámení nezabýval, a
- (iv.) zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení užívala do roku 2014 190ha zemědělských pozemků, přičemž situace se od roku 2015 změnila na základě jejího souhlasu, o který žalobce dle svých tvrzení dlouhodobě usiloval.
72. Žalovaný se tak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v daném směru v souladu s výše uvedeným v pasáži evokující dojem zkoumání předmětné skutkové otázky omezil toliko na poukaz na jím citované pasáže dvou písemností, aby v návaznosti na to bez dalšího uzavřel, že „*ke dni ohlášení byla [osoba zúčastněná na řízení] faktický uživatel v ohlášení uvedených pozemků*“. Soud však zdůrazňuje, že z obsahu předmětných písemností, ale ani jiných písemností založených ve správním spisu tento paušální a nijak blíže neodůvodněný závěr nikterak nevyplývá. První z žalovaným v tomto kontextu odkazovaných písemností neobsahuje kromě obecné informace o rozloze osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem užívaných pozemků žádné jiné konkrétnější údaje, přičemž je nadto datována do období spadajícího více než 3 měsíce před žalobcem provedeným ohlášením. V žádném ohledu z ní přitom nelze vyčíst, které konkrétní zemědělské pozemky spadající do kterých konkrétních DPB měla osoba zúčastněná na řízení v rozhodném období fakticky užívat. Shodný deficit pak vykazuje rovněž žalovaným odkazovaný obsah námítky žalobce, neboť ani z něho není nikterak zjevné, jaké konkrétní pozemky ze všech pozemků dotčených ohlášením změn ze dne 25. 5. 2015 měla osoba zúčastněná na řízení v rozhodném období fakticky užívat.
73. Takové vypořádání otázky, jež je v souladu s výše popsanými východisky zcela klíčová pro aplikaci § 3g zákona o zemědělství, však není z pohledu soudu v žádném případě dostatečné a nemůže jako takové obstát. Jediným odrazem požadavku plynoucího ze závazného právního názoru soudu akcentujícího potřebu individuálního zkoumání skutečného užívání konkrétních pozemků a výlučnou reakci na shora označený komplex námitek vznesených žalobcem v námitkovém řízení tedy ve svém důsledku představuje toliko poukaz na obsah shora označených písemností, z nichž však posléze vyvozený závěr žalovaného sám o sobě bez dalšího nevyplývá. Takový postup správních orgánů je z právě uvedených důvodů nepřijatelný. Žalovaný v tomto ohledu na tvrzení žalobce stran faktického užívání zcela rezignoval, aniž by přitom vyložil důvody, pro které považoval tato tvrzení za irrelevantní. Nevypořádání těchto námitek a skutkových tvrzení přitom v žádném ohledu neodůvodnil ani tím, že by snad žalobce v tomto směru neunesl ve správním řízení důkazní břemeno, které by jej snad podle přesvědčení žalovaného tížilo. V tomto ohledu žalovaný v Napadeném rozhodnutí žádné takové závěry, které by byly případně způsobilé zhojit nedostatek reflexe předmětných námitek žalobce, nevyslovil, natož aby je relevantním způsobem odůvodnil.
74. Přestože tedy soud žalovaného shora popsaným postupem zavázal k tomu, aby v dalším řízení při rozhodování o námitkách žalobce důsledně a jednotlivě ve vztahu ke všem

dotčeným půdním blokům posoudil mj. to, který z podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky fakticky užívá, a přestože žalobce uplatnil v průběhu řízení konkrétní námitky, kterými na deficity postupu Fondu v tomto směru poukazoval, žalovaný se k uvedeným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjádřil, předmětnými námitkami se nezabýval, zcela je opomněl vypořádat a posoudit jejich relevanci, když se omezil toliko na paušální a zcela nedostatečně odůvodněný závěr o tom, že (všechny) pozemky uvedené v ohlášení měla ve svém faktickém užívání osoba zúčastněná na řízení. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí tak pohříchu v rozporu s výše popsanými judikatorními mantinely vůbec nevyplývá, zda se žalovaný uvedenými otázkami skutečně zabýval, zda existenci námitek žalobce reflektoval a zda je při svém rozhodování zohlednil, natožpak aby z něj byly seznatelné důvody, pro které případně s námitkami nesouhlasí, považuje je za liché či mylné, jakož i skutečnosti, které by tyto námitky žalobce případně vyvracely. Jak bylo uvedeno výše, pouhý odkaz na shora citované pasáže dvou výše konkretizovaných písemností nelze na daném skutkovém půdorysu považovat za adekvátní reakci na závazný právní názor soudu ani na argumentaci žalobce ve správním řízení.

75. Městský soud v Praze nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1).
76. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
77. Výše popsané nedostatky však dle přesvědčení soudu nelze ztotožňovat s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí námitku vznesenou žalobcem. Jak bylo uvedeno výše, shora rekapitulované námitky poukazyvaly na již zdejším soudem v předchozím rozsudku akcentovanou povinnost správních orgánů zkoumat v tomto typu řízení předmětný okruh otázek a tvořily tak ve svém důsledku jeden z naprosto klíčových aspektů.
78. Aniž by soud předjímal konkrétní věcné vypořádání těchto námitek, které mu za této procesní situace nepřísluší, je nucen konstatovat, že předmětné námitky žalobce zcela jistě nelze považovat za *a priori* nevýznamné, zjevně irelevantní či evidentně mimoběžné, aby od nich žalovaný případně mohl ve svém rozhodnutí zcela abstrahovat. Je tomu právě naopak, jak ostatně soud uzavřel již v opakovaně připomínaném rozsudku, kterým detailní a důsledné zkoumání této otázky ve vztahu k jednotlivým DPB žalovanému uložil.

79. Obdobně není možno dovozovat, že se snad žalovaný ve skutečnosti uvedeným okruhem otázek při vydání Napadeného rozhodnutí zabýval, úvahu k nim provedl implicitně a na základě takových myšlenkových postupů reflektujících skutkové poznatky plynoucí z podkladů pro rozhodnutí přdestřel vlastní ucelený argumentační základ k procesní pozici žalobce. Jak bylo uvedeno výše, z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není nijak seznatelné, že by žalovaný existenci těchto námitek zohlednil. Nijak pak z něj nevyplývají důvody, jež žalovaného vedly k závěru zcela opačnému, než k závěru zastávanému v řízení žalobcem. Poukaz na části obsahu dvou písemností přitom takový odpovídající zdroj skutkových závěrů a argumentační základ z popsaných důvodů nepředstavuje. Soud v tomto ohledu přisvědčuje žalobci, že se žalovaný uvedenou otázkou v Napadeném rozhodnutí zabýval nedostatečně (stejně jako Fond při vydání Oznámení), nedostál závaznému právnímu názoru vyslovenému soudem v rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67 a v rozporu se shora popsanými judikatorními standardy k odpovídající argumentaci žalobce, již nelze považovat za *a priori* okrajovou či irrelevantní, žádné konkrétní závěry neuvedl.
80. Soud podotýká, že shora akcentovaný požadavek na posouzení otázky faktického užívání předmětných zemědělských pozemků, resp. na přezkoumatelné odůvodnění a vypořádání námitek vznesených žalobcem v tomto směru v průběhu řízení, není v žádném případě požadavkem samoučelným a jeho nesplnění není deficitem ryze akademickým. Ze shora připomenutých judikatorních východisek k rozhodování správních orgánů ve věcech aktualizace evidence jednoznačně vyplývá, že správní orgány jsou v řízení podle § 3g zákona o zemědělství povinny zkoumat nejen to, komu z účastníků svědčí právní titul k užívání zemědělských pozemků, ale rovněž to, který z nich předmětné pozemky fakticky užívá. Je tomu tak zvláště v takové situaci, k níž došlo v nyní posuzované věci, kdy právní titul k užívání předmětných pozemků svědčí z titulu vlastnického práva (společné jmění manželů) jak osobě zúčastněné na řízení, tak i žalobci samotnému, přičemž žalovaný právní titul žalobce zjevně marginalizuje s poukazem na závěry, které postrádají oporu ve správním spisu (srov. dále).
81. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jakož i vadou nezákonnosti spočívající v tom, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v původním zrušujícím rozsudku v této věci.
82. Soud přitom zdůrazňuje, že popsané nedostatky rozhodnutí z výše vyložených důvodů nespadají do množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správního orgánu překlenout a doplnit vlastní argumentací. Žalobci by se totiž posouzení této pro meritorní rozhodnutí významné otázky a vypořádání těchto jeho klíčových námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit, neboť by tím došlo k suplování úkolů orgánů moci výkoné orgány moci soudní.
83. Žalobci je třeba přisvědčit rovněž v tom, že se žalovaný nijak konkrétně nevyjádřil ani k námitce, kterou žalobce poukazyval na to, že je nespravedlivé, jestliže on splácí kupní ceny za předmětné nemovitosti a platí z nich daň z nemovitostí, zatímco osoba zúčastněná na řízení pobírá dotace. Jakkoli v tomto směru žalovaný předmětnou námitku alespoň reflektoval, její vypořádání v důsledku omezil toliko na závěr o tom, že předmětné

pozemky náleží do společného jmění manželů. Jakkoli je v tomto ohledu z Napadeného rozhodnutí zjevné alespoň to, že žalovaný uvedený okruh námitek žalobce nepovažoval za opodstatněný, ač se k některým těmto subnámitkám výslovně a specificky nevyjádřil, může být v kontextu shora popsáných deficitů zkoumání otázky faktického užívání podle názoru soudu významné rovněž to, že žalobce podle svých žalobních tvrzení hradil ve vztahu k předmětným pozemkům mj. např. daň z nemovitostí. I tuto skutkovou okolnost, pakliže by byla v řízení prokázána, je totiž třeba při posouzení otázky faktického užívání zohlednit a případně vyložit, proč hrazení daňových povinností s nemovitostmi souvisejících případně v konkrétním případě nepostačuje pro závěr o jejich faktickém užívání.

84. Žalobce dále námitku nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí spojoval s tím, že žalovaný zjevně vychází z předpokladu, že žalobce udělil v minulosti osobě zúčastněné na řízení souhlas s užíváním předmětných pozemků pro její podnikání podle § 146 OZ 1964, avšak neuvádí, na základě jakých důkazů a jakým myšlenkovým postupem tuto skutečnost zjistil. Tvrzení žalovaného, že žalobce v letech 2007 – 2011 ohlašoval ty zemědělské pozemky, které koupil, do systému LPIS na svoji manželku, je podle žalobce zcela nepřezkoumatelné, neboť v řízení nebyly provedeny žádné důkazy, ze kterých by něco takového vyplývalo. Žalobce namítal, že se žalovaný omezil na poznámku, že OPŽL Šumperk je schopna doložit kopie blíže nekonkretizovaných ohlášení podepsaných žalobcem, tyto údajné listinné důkazy však nebyly učiněny součástí spisu a nebylo žalobci umožněno do nich nahlédnout a vyjádřit se k nim. Žalobce přitom tvrdil, že žádné takové listiny neexistují a pokud ano, jedná se o padělek. Trval na tom, že žádný souhlas s užíváním své manželce neudělil, pouze do roku 2014 toleroval, že tyto pozemky fakticky užívá.
85. Soud opětovně poukazuje na to, že v předchozím rozsudku týkajícím se této věci žalovanému mj. uložil, aby v dalším řízení důsledně a jednotlivě ve vztahu ke všem dotčeným půdním blokům posoudil, zda žalobci svědčí právní titul k užívání uvedených zemědělských pozemků, resp. který z podnikatelů předmětné pozemky fakticky užívá a na základě jakého konkrétního právního titulu tak činí.
86. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány uvedenému požadavku dostály potud, že zásadním způsobem doplnily obsah správního spisu o listiny svědčící o právním titulu žalobce, resp. osoby zúčastněné na řízení k jednotlivým DPB, resp. jednotlivým pozemkům, přičemž v odůvodnění Oznámení, resp. v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým DPB, resp. jednotlivým zemědělským pozemkům specifikovaly, který právní titul tomu kterému z účastníků ve vztahu k nim svědčí.
87. Žalobce pak svými námitkami brojí především proti těm závěrům správních orgánů, které se týkají pozemků nabytých kupními smlouvami uzavíranými žalobcem za trvání manželství, které dle závěrů správních orgánů spadají do společného jmění manželů.
88. Soud ze správního spisu ověřil, že Fond v uvedeném směru v Oznámeních uzavřel, že žalobce ve vztahu k těmto pozemkům nesplnil podmínky uvedené v § 3g odst. 3 zákona o zemědělství, když jako právní důvod užívání uvedl, že předmětné pozemky jsou jeho vlastnictvím, přičemž však bylo prokázáno, že náleží do společného jmění manželů (jeho a osoby zúčastněné na řízení) s tím, že žalobce „nedoložil platný právní důvod užívání či dohodu“. Fond s poukazem na závěry vyslovené ve shora připomínaných rozsudcích

zdejšího soudu uvedl, že pozemky ve společném jmění manželů je oprávněna užívat osoba zúčastněná na řízení, přičemž žalobce nedoložil její souhlas ani jinou písemnou dohodu odstraňující rozpor nebo doklad prokazující právní důvod užívání žalobcem, a Fond proto v tomto rozsahu rozhodl o neprovedení aktualizace. K námitkám týkajícím se dříve uděleného souhlasu žalobce s užíváním pozemků osobou zúčastněnou na řízení se Fond omezil na závěr, že nebylo na osobě zúčastněné na řízení, aby dřívejší udělení souhlasu v tomto řízení prokazovala.

89. Žalovaný pak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s poukazem na § 146 OZ 1964 upravující mj. institut souhlasu manžela s užitím majetku ve společném jmění manželů k podnikání druhého manžela akcentoval, že v období před ohlášením z dubna 2015, konkrétně v letech 2007-2011, žalobce pozemky, které získával v době manželství, následně ohlašoval do systému LPIS na svoji (dnes již bývalou) manželku – osobu zúčastněnou na řízení. V této souvislosti k námitce žalobce, dle níž se může druhý manžel dovolat neplatnosti jednání vůči druhému manželu, žalovaný upozornil na doktrinní závěry k ustanovení § 146 OZ 1964, dle nichž v tomto případě není vůbec možné se neplatného jednání dovolat, a poukazoval na nepřipustnost odvolání souhlasu, pokud již druhý manžel započal činit úkony směřující k použití součásti SJM pro účely podnikání. Žalovaný v této souvislosti konstatoval: „pozn. OPŽL Šumperk je schopna doložit kopie těchto ohlášení podepsaná J.R.“.
90. Na str. 15 Napadeného rozhodnutí žalovaný v této souvislosti poznamenal: „*Nejedná se o žádné zneužití práva správním orgánem, když pro posouzení použití majetku v SJM k podnikání jedním z manželů před rokem 2014 vychází z ustanovení § 146 zákona č. 40/1964 Sb. (...)*“.
91. I na str. 17 Napadeného rozhodnutí žalovaný znovu zdůraznil, že „*jak již bylo výše uvedeno, jednotlivá ohlášení byla provedena na Fondu osobně J.R. Proto podmínka souhlasu byla splněna*“.
92. Žalobci je třeba přisvědčit, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ve vztahu k pozemkům spadajícím do společného jmění manželů zjevně vychází mj. z předpokladu, že žalobce udělil osobě zúčastněné na řízení souhlas s užíváním předmětných pozemků pro její podnikání podle § 146 OZ 1964. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí podle soudu zřetelně plyne, že žalovaný považoval v rámci posouzení právního titulu k užívání pozemků spadajících do společného jmění manželů za rozhodné, že žalobce měl svým faktickým jednáním spočívajícím v podávání ohlášení do systému LPIS udělit osobě zúčastněné na řízení konkludentně souhlas s tím, aby zemědělské pozemky spadající do společného jmění manželů užívala ke své podnikatelské činnosti. Jak bylo naznačeno v předchozích bodech, žalovaný nejméně na třech místech odůvodnění Napadeného rozhodnutí zdůraznil význam jím vysloveného závěru, že žalobce udělil osobě zúčastněné na řízení souhlas s užíváním pozemků spadajících do společného jmění manželů pro její podnikání podle § 146 OZ 1964, přičemž kromě jiného vyslovil i závěry k nemožnosti dovolání se neplatnosti či k nepřipustnosti odvolání dříve uděleného souhlasu.
93. Aniž by soud pro předčasnost (s ohledem na shora vytknuté vady) tyto závěry žalovaného hodnotil, ztotožňuje se s žalobcem potud, že založil-li žalovaný své závěry stran zkoumání právního titulu osoby zúčastněné na řízení, resp. žalobce k užívání pozemků spadajících do společného jmění manželů na tom, že žalobce svým konáním konkludentně udělil

osobě zúčastněné na řízení souhlas podle § 146 OZ 1964, bylo třeba, aby tyto jeho závěry měly odpovídající oporu ve správním spisu.

94. Žalobci je přitom třeba přisvědčit, že správní spis žádné podklady k ohlášení realizovaným žalobcem v letech 2007 – 2011 neobsahuje. Žalovaný se v tomto ohledu omezil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na shora citovanou poznámku, indikující eventuální možnost tyto podklady doložit. Měl však zajistit, aby tyto podklady byly založeny do správního spisu tak, aby se s nimi mohl žalobce seznámit a vznést k nim případně své námitky. Založil-li však své rozhodnutí na skutkových poznatcích stran chování žalobce, které nemají oporu ve správním spisu, zatížil i v tomto případě Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou nemohlo v soudním přezkumu obstát.
95. Za této situace pak soud nemohl přistoupit k posouzení důvodnosti dalších námitek vznesených pod čtvrtým žalobním bodem, neboť ty úzce souvisely s otázkami, jež však ve světle dříve uvedeného nebyly žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí řádně vypořádány.
96. Soud pro úplnost podotýká, že osmnáctý senát rozhodující v nyní posuzované věci si byl vědom toho, že jedenáctý senát téhož soudu v úzce skutkově a právně souvisejících věcech rozsudky ze dne 6. 2. 2020, čj. 11 A 112/2019 - 49 a čj. 11 A 113/2019 - 43, zamítl žaloby žalobce proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 17 PZ 7658/2019-11121, čj. 17806/2019-MZE-11121, resp. ze dne 30. 4. 2019, čj. 13170/2019-MZE-11121, sp. zn. 17 PZ 6244/2019-11121 (k těmto rozhodnutím srov. rovněž níže). V posléze uvedených věcech však žalobce v rámci žalobní argumentace nepředestřel námitky týkající se nedostatečného zkoumání otázky faktického užívání předmětných zemědělských pozemků a nevypořádání odpovídající argumentace vznesené žalobcem v průběhu správního řízení. Současně pak soud v nyní řešené věci nemohl přehlédnout, že žalovaný své rozhodnutí v souladu se shora vyloženými závěry zjevně založil na závěru o udělení souhlasu podle § 146 OZ 1964, který však nebyl adekvátním způsobem důkazně podepřen obsahem správního spisu. Proto soud v nyní řešené věci nemohl postupovat jinak, než Napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věci mu vrátit k dalšímu řízení, jakkoli nelze vyloučit, že s ohledem na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 7. 10. 2020, čj. 7 As 68/2020 - 27 a čj. 7 As 69/2020 - 30, dospěje ke shodným meritorním závěrům. Osmnáctý senát městského soudu je přesvědčen, že žalobci svědčí právo dozvědět se ve správním řízení z rozhodnutí o jeho námitkách důvody, pro které ani jeho poukazy na tvrzený změněný stav ohledně faktického užívání, nejsou způsobilé nicého změnit na závěru, že nemůže být jeho žádosti o změnu údajů v evidenci vyhověno.
97. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí může přistoupit k přezkoumání Napadeného rozhodnutí i optikou dalších žalobcem vznesených námitek.
98. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezbavuje to krajský soud vedle konstatování takového nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je

povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.

99. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
100. Zdejší soud mohl s ohledem na popsaná východiska přistoupit k vypořádání relativně nezávislých žalobních námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** nesouhlasil s právním názorem žalovaného stran překážky litispendence, jež dle žalobce ve skutečnosti mezi „řízeními“ zahájenými postupně podanými ohlášenými změn v užívání neexistuje.
101. Soud v tomto ohledu připomíná, že výše připomínaným rozsudkem čj. 9 A 46/2016 - 67 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného vydané v souvislosti s ohlášením žalobce ze dne 25. 5. 2015 s tím, že je shodně jako rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, čj. 39684/2015-MZE-13323, vydané v souvislosti s ohlášením provedeným žalobcem dne 2. 4. 2015, které soud zrušil rozsudkem čj. 8 A 223/2015 - 66, zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Soud přitom v rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67 žalovaného výslovně upozornil, že po nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu čj. 8 A 223/2015 - 66 patrně nadále probíhá nebo probíhalo řízení, které se v převážné míře týká téže věci (týchž účastníků a týchž půdních bloků), přičemž účastníci řízení soudu do okamžiku vydání tohoto rozsudku nesdělili, zda již bylo předmětné řízení skončeno, popř. s jakým výsledkem. Žalovaného proto soud zavázal k tomu mj. posoudit, zda je ve věci s ohledem na shora popsané okolnosti dána překážka litispendence, případně v novém rozhodnutí odpovídajícím způsobem zohlednit závěry, k nimž by případně dospěl v řízení po nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu čj. 8 A 223/2015 - 66. Soud zdůraznil, že jakkoli u negativního správního aktu správní řád nepočítá s překážkou věci rozhodnuté a žalobci tedy přes procesní neúspěch s původním ohlášením změny v evidenci půdy nic nebránilo, aby ve vztahu k týmž půdním blokům podal nové ohlášení změny uživatele, přičemž soud je v tomto typu řízení vázán pravidly vyplývajícími z § 75 odst. 1 s. ř. s., nelze jistě s ohledem na obecný právní princip *non bis in idem* považovat za žádoucí, aby bylo o téže věci mezi týmiž účastníky rozhodnuto správními orgány odlišně.
102. Soud ze správního spisu a obsahu odůvodnění Napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný v dalším průběhu řízení zohlednil, že v okamžiku vydání rozhodnutí ze dne 9. 7. 2018, čj. 39284/2018-MZE-11155 probíhalo předchozí řízení vedené pod sp. zn. 15/665/EPU/1/1021544, které bylo zahájeno na základě ohlášení žalobce ze dne 2. 4. 2015, týkající se 13 shodných DPB.
103. Žalovaný uvedl, že o zbylých DPB bylo rozhodnuto samostatně rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 17 PZ 7658/2019-11121, čj. 17806/2019-MZE-11121 [rozhodnutí o námitce ze

dne 5. 3. 2019 proti oznámení Fondu ze dne 12. 2. 2019 o provedení aktualizace evidence půdy čj. SZIF/2019/0130736 a čj. SZIF/2019/0130745 a o neprovedení aktualizace evidence půdy čj. SZIF/2019/0130742 a čj. SZIF/2019/0130746, sp. zn. 15/665/EPU/1/1044663, a to ve vztahu k DPB č. 5606/2 (550-1050), č. 5606/4 (550-1050), č. 4201/2 (570-1070) a č. 7701/3 (550-1050); žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2020, čj. 11 A 113/2019 - 43), potvrzeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, čj. 7 As 68/2020 - 27]. Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019, čj. 13170/2019-MZE-11121, sp. zn. 17 PZ 6244/2019-11121 pak bylo podle žalovaného rozhodnuto o námitkách proti čtyřem oznámením Fondu ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 15/665/EPU/1/1021544, vydaným v řízení zahájeném dne 2. 4. 2015, které se týkaly shodných 13 DPB a blokovaly podle žalovaného rozhodnutí o stejných DPB v tomto řízení zahájeném dne 25. 5. 2015 (žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2020, čj. 11 A 112/2019 - 49, potvrzeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, čj. 7 As 69/2020 - 30).

104. Žalovaný v návaznosti na uvedené zdůraznil, že „vzhledem ke skutečnosti, že již neexistuje kolize s dříve zahájeným řízením, mohl Fond v řízení zahájeném dne 25. 5. 2015 pokračovat a rozhodnout o zbývajících 13 DPB. Jedná se o DPB č. 9507/5 (560-1060), č. 9507/1 (560-1060), č. 9401 (560-1060), č. 5002/17 (570-1070), č. 5002/18 (570-1070), č. 5101/4 (570-1070), č. 9507/6 (560-1060), č. 9402/9 (560-1060), č. 8505 (560-1060), č. 8603/3 (560-1060), č. 9409/10 (560-1060), č. 5002/15 (570-1070) a č. 5002/19 (570-1070)“.
105. Soud tedy ověřil, že žalovaný v souladu s právním názorem vyjádřeným v odůvodnění rozsudku zdejšího soudu čj. 9 A 46/2016 - 67 v dalším řízení zohlednil, že v důsledku zrušení obou dříve vydaných rozhodnutí žalovaného rozsudky čj. 9 A 46/2016 - 67 a čj. 8 A 223/2015 - 66 paralelně probíhala řízení o dvou ohlášeních provedených žalobcem, která se týkala týchž zemědělských pozemků, přičemž Fond v řízení o ohlášení provedeném žalobcem dne 25. 5. 2015 pokračoval teprve poté, co byla dne 30. 4. 2019 pravomocně ukončena dříve zahájená řízení. Uvedenému postupu přitom podle přesvědčení soudu nelze ničeho vytknout. Jak již soud uvedl v připomínaném rozsudku čj. 9 A 46/2016 - 67, přestože u negativního správního aktu správní řád nepočítá s překážkou věci rozhodnuté a žalobci tedy přes procesní neúspěch s původním ohlášením změny v evidenci půdy nic nebránilo, aby ve vztahu k týmž půdním blokům podal nové ohlášení změny uživatele, nebylo žádoucí, aby bylo o téže věci mezi týmiž účastníky paralelně vedeno dvojí řízení, resp. aby v řízení zahájeném ohlášením ze dne 25. 5. 2015 bylo rozhodnuto předtím, než bude správními orgány rozhodnuto v dalším řízení vedeném po vydání zrušujícího rozsudku čj. 8 A 223/2015 - 66. V uvedeném postupu správních orgánů soud nespatriil žádné pochybení.
106. Soud dále nemohl přisvědčit ani námitce vznesené pod **druhým žalobním bodem**, dle níž žalobce „nesouhlasí s právním názorem žalovaného a je přesvědčen, že porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je vážnou procesní vadou“.
107. Přes stručnost uplatněné námítky je zjevné, že žalobce v tomto směru namítá, že výroky Oznámení odporují pravidlům vyvěrajícím z § 68 odst. 2 správního řádu, když v nich není odkazováno na konkrétní odstavec ustanovení § 3g zákona o zemědělství.
108. Soud připomíná, že z § 68 odst. 2 správního řádu vyplývá, že „ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a

označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení“.

109. Žalovanému je třeba přisvědčit, že správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že omezí-li se výčet právních ustanovení ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu jen na paragraf právního předpisu, namísto přesnějšího odkazu na jeho ustanovení podle podrobnějšího členění (odstavce, písmena, body), nejde o tak závažný nedostatek náležitostí správního rozhodnutí, jenž by sám o sobě vedl k jeho nezákonnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013 - 23, či ze dne 3. 2. 2016, čj. 1 Azs 240/2015 - 35). V rozsudku ze dne 23. 8. 2006, čj. 1 Afs 38/2006 - 72, přitom Nejvyšší správní soud judikoval, že „Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného Rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu.“ Jelikož Fond již ve výrokové části jednotlivých Oznámení jednak neopomněl uvést, že jsou vydávány podle § 3g zákona o zemědělství, přičemž současně jednoznačně specifikoval, zda jde v konkrétním případě o oznámení o provedení aktualizace (§ 3g odst. 3 zákona o zemědělství), nebo oznámení o neprovedení aktualizace (§ 3g odst. 3 zákona o zemědělství), lze žalobcem namítaný nedostatek odstranit výkladem. Žalobní námitka tedy není důvodná.
110. Soud pak neshledal opodstatněnou ani námitku vznesenou pod **třetím žalobním bodem**, prostřednictvím které žalobce k závěrům sumarizovaným výše pod bodem 5 tohoto rozsudku namítal, že „není dán žádný důvod k rozhodování o tomtéž ohlášení více rozhodnutími, žádná zákonná překážka nebrání tomu, aby bylo rozhodnuto jedním rozhodnutím“, a argumentaci žalovaného označil za nesrozumitelnou.
111. Soud podotýká, že řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
112. Soud v této souvislosti nemohl pominout, že žalobce se v tomto směru v podané žalobě omezil na námitku, kterou fakticky nereagoval na závěry vyslovené k obsahově odpovídající námitce vznesené v průběhu řízení ze strany žalovaného. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobci v obecné rovině v takové konstrukci žalobních námitek nic nebrání, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o námitce, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu Napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání Napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).

113. Žalobce při konstrukci této své žalobní námitky *de facto* zcela ignoroval skutečnost, že se předmětnými otázkami žalovaný v Napadeném rozhodnutí zabýval. V důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, k nimž žalovaný ve vztahu k předmětným otázkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dospěl. Nijak nereflektoval, že se žalovaný s předmětnými otázkami vypořádal a zdůvodnil závěry, které k nim ve svém rozhodnutí vyslovil. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na shora reprodukovanou námitku, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem otázek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti žalobcem uplatněných námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
114. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedl k obsahově odpovídajícím námitkám žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Soud přitom v tomto ohledu považoval za klíčové, že žalobce v rámci své žalobní argumentace nijak netvrdil, zda a jak byl jím tvrzenou údajnou procesní vadou v postupu správních orgánů, spočívající podle žalobce ve vydání více prvostupňových rozhodnutí o témže ohlášení, dotčen na svých právech.
115. Pokud pak jde o námitky, jimiž žalobce pod **pátým žalobním bodem** namítal, že účast J.H. jako zaměstnance Fondu na projednávání námitky žalobce považuje za procesní vadu, neboť i doporučujícím návrhem je rozhodování žalovaného ovlivněno, soud považuje vypořádání této námitky za nadbytečné, neboť by nehledě na k ní vyslovené závěry musel s ohledem na shora uvedené důvody přistoupit ke zrušení Napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy bude o námitkách žalobce rozhodovat znovu. Nad rámec nezbytného odůvodnění nicméně soud poukazuje na to, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o námitce optikou žalobcem indikované vady je klíčové, zda se uvedená osoba při jednání námitkové komise v konkrétní věci na posouzení předmětného případu podílela. Soud přitom se zřetelem ke shora uvedeným úvahám, jež samy o sobě nutně musely vyústit ve zrušení Napadeného rozhodnutí z jiných důvodů, považoval za nadbytečné u žalovaného vyžádat ve správním spisu nezaložené písemnosti týkající se jednání námitkové komise v posuzované věci a jejího složení.

VII. Závěr a náklady řízení

116. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného pro vady uvedené v § 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o námitkách žalobce závěry vyslovené výše v bodech 61 – 94 tohoto rozsudku, a v dalším průběhu řízení důsledně a jednotlivě ve vztahu ke všem dotčeným půdním blokům

posoudí, který z podnikatelů (žalobce či osoba zúčastněná na řízení) předmětné pozemky fakticky užívá a vypořádá se s námitkami, které v tomto směru žalobce ve správním řízení vznesl a případně v dalším průběhu vznese. Pokud bude v souvislosti s posouzením právního titulu užívání pozemků žalobcem či osobou zúčastněnou na řízení považovat za rozhodné okolnosti týkající se faktického jednání žalobce spočívajícího v jím údajně prováděných ohlášeních pozemků do systému LPIS na osobu zúčastněnou na řízení, založí takové závěry na podkladech, které učiní součástí správního spisu.

117. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
118. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu